

Vi har i Enhedslisten valgt at fremsætte dette beslutningsforslag, fordi vi synes, det er vigtigt, at vi erkender, at sundhedsmyndighederne har begået en fatal fejl i Boneloc-sagen. Det er derfor vigtigt at give de mennesker, der er blevet offer for skandalen, mulighed for at få vurderet deres sag.

Vi ved godt, at alle operationer indebærer risiko for bivirkninger eller komplikationer. Vi ved også godt, at alle hofteoperationer kun har en vis levetid. Normalt siges det, at man må påregne reoperation efter 10-15 år. Men det er ikke den slags normale ting, vi taler om, når det handler om hofteproteser med Boneloc. Boneloc-cementen smuldrerede hurtigere end de alternativer, der var kendt. Og da man begyndte at bruge Boneloc, først på Rigshospitalets Ortopædkirurgiske Afdeling, senere på sygehuse over det ganske land, så man konsekvenserne af det. Boneloc-cementen æder nemlig knoglerne, så de forsvinder.

Mere end 3.000 danskere blev i perioden 1990-95 hofteopereret med brug af Boneloc. Ingen af dem fik før operationen at vide, i hvert fald ikke så vidt vi er orienterede, at der var tale om et produkt, der ikke var gennemprøvet, før det blev taget i brug. De blev heller ikke orienteret om, hvilke forventninger der var til Boneloc, og hvilke alternativer der var. Derfor blev de alle ufrivillige forsøgspersoner. De har siden måtte betale prisen i form af smerter, invaliditet, reoperationer m.v.

Enhedslisten anser det for at være bevist, at der er tale om et svigt i sundhedsmyndighedernes kontrol, der gør, at det er vigtigt, at de patienter, der er blevet ramt, får mulighed for en økonomisk kompensation.

I Sverige blev Boneloc anvendt ved meget få operationer. Hurtigt opdagede man, at der var tale om et dårligt produkt. I Norge stoppede man al brug, da de første dårlige erfaringer forelå. I Danmark fortsatte brugen uagtet stoppet i de andre skandinaviske lande, og uagtet flere læger orienterede om problemer. Orienteringen foregik dels til kolleger via ortopædkirurgernes forening, dels til Sundhedsstyrelsen. Der foreligger dokumentation for, at man i hvert fald i 1993 havde erfaringer, der burde have betydet, at brugen af Boneloc stoppede. Alligevel blev skandalecementen brugt helt frem til 1995. I to år gav man patienterne en behandling, man godt vidste ikke duede.

Vi er glade for, at der er iværksat en undersøgelse, så ansvaret kan blive placeret, men det vil

ikke mildne omkostningerne for dem, der er ofrene. Derfor er det vigtigt, at de får mulighed for at søge erstatning.

Siden 1. juni 1992 har det været muligt at søge erstatning hos Patientskadeforsikringen. Mange af Boneloc-ofrene er opereret før denne dato. De bør også have mulighed for at få deres sag vurderet. Vi er i Enhedslisten ikke tilfredse med patientskadeforsikringen, fordi der er en ufatelig stor selvrisiko – den bliver nu sat en lille smule ned, og det er godt – men det er det system, der er til rådighed for at få vurderet, om den behandling, man har fået i sygehusvæsenet, er fagligt tilfredsstillende og komplikationerne derfor var forventelige.

De hoftepatienter, der er blevet udsat for Boneloc, fik ikke den bedste behandling. De blev ofre for en manglende kontrol med produktet, og det mener vi sådan set, at Folketinget og dermed selvfølgelig ministrene også bør tage på deres kappe og gøre noget ved.

Omkring de forskellige ordføres indlæg vil jeg selvfølgelig takke for støtten fra Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti. Jeg kunne forstå, at der var nogle ændringsforslag undervejs fra Fremskridtspartiet. Hvis det er noget, der kan skabe flertal i Folketinget, er vi åbne over for det.

Jeg forstod også, at der fra SF var støtte til forslaget, men at de ønskede at vente med at tage endelig stilling, kan man sige, indtil den undersøgelse, som er sat i gang, er færdig. Det må vi jo bare tage til efterretning.

Jeg hørte også Socialdemokratiets og De Konservatives ordfører sådan, at der var en delvis støtte, men at de også indtil videre ville hænge deres hat på den undersøgelse, der er sat i gang. Specielt den konservative ordfører var enig i det andet punkt i beslutningsforslaget og var i hvert fald åben over for at diskutere det første punkt i forslaget, når undersøgelsen var færdig. Venstre var lidt valent med hensyn til, hvor man stod.

Men jeg vil i hvert fald se det på den måde, som også hr. Poul Nødgaard var inde på, at der også uden for Enhedslistens rækker er en forståelse for, at der er et problem her, som vi skal kigge på. Og vi ser så frem til – sådan som flertallet ligger, har vi lige for øjeblikket ikke mange andre muligheder – at den undersøgelse hurtigt bliver færdig, og så må spørgsmålet tages op igen. Og til den tid kan det jo være, at vi i stor enighed kan vedtage Enhedslistens forslag; det ser vi meget frem til.